

РЕШЕНИЕ

№ 19083

гр. София, 07.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 17.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **4519** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от „Кави холидейз“ – ЕООД – [населено място], представлявано от управителя С. Б. И. чрез адвокат Н. Г. срещу Ревизионен акт № Р-22220423003521-091-001/06.12.2023г., издаден от Р. Р. Б. – орган, възложил ревизията и В. В. П. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 377/25.03.2024г. на Директор на Дирекция "ОДОП" София, с който са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 7 103,38 лв., за данъчни периоди м. 02.2023г. и м. 03.2023г. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения РА, като издаден в нарушение на материалния закон. Твърди, че спорният автомобил е ползван изключително и само за основната ейност на дружеството. Счита, че органите по приходите не са обсъдили представените документи, удостоверяващи ползването на автомобила за последващи облагами доставки. Сочи, че изводите на ревизиращите са в противоречие с практиката на Съда на Европейския съюз /СЕС/. Моли да бъде отменен като незаконосъобразен и необоснован обжалвания РА.

В съдебно заседание и по съществуващото на спора, жалбоподателят, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата на изложените в нея подробни съображения. Претендира присъждане на сторените съдебни разноски.

Ответната страна Директорът на Дирекция "ОДОП" - София при ЦУ на НАП чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като

неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220423003521-020-001/13.06.2023г., издадена от Р. Р. Б., на длъжност началник сектор в ТД на НАП София, оправомощена със Заповед №РД-01-849/31.10.2022г. на директора на ТД на НАП София, връчена на 20.06.2023г., е възложено извършването на ревизия на „Кави Х.“ – ЕООД за определяне на задълженията по ЗДДС за данъчни периоди от 01.02.2023г. до 30.04.2023г. С последващи заповеди за изменение на ЗВР срокът за приключване на ревизията е продължен до 20.09.2023г. и до 20.10.2023г. Всички заповеди са издадени от органа възложил ревизията.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22220423003521-092-001/19.10.2023г. връчен електронно на 15.11.2023г. Ревизираното лице не е подало възражение срещу РД.

Ревизията приключва с Ревизионен акт № Р-22220423003521-091-001/06.12.2023г., издаден от Р. Р. Б. – орган, възложил ревизията и В. В. П. – ръководител на ревизията, връчен на 08.01.2024г. по електронен път.

С РА е установен данък за възстановяване в размер на 231,84 лева при претендиран данък за възстановяване в размер на 7335,22 лева. Корекцията произтича от непризнато право на приспадане на данъчен кредит, на основание чл. 70, т. 1, т.4 и т.5 от ЗДДС по фактури, издадени от „Карс БГ 11“ ЕООД, „Еко България“ ЕАД, „Интерспийд“ ЕООД, „Лукойл България“ ЕООД и „Кристал 2000“ ЕООД за данъчни периоди м. 02.2023г. и м. 03.2023г.

Органите по приходите са установили, че основната дейност на ревизираното лице е свързана с туристически услуги като туроператор и туристически агент, в това число услуги по настаняване, транспортни услуги с лек автомобил и застрахователни услуги.

Констатирано е, че през м. 02.2023г. дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 7000 лева по фактура №[ЕГН]/01.09.2022г., издадена от „Карс БГ 11“ ЕООД с предмет доставка на лек автомобил „Х. Г.“ с рег. [рег.номер на МПС] . МПС е осчетоводено по дебитна сметка 205 „Транспортни средства“. Ревизираното лице е предоставило копие на фактура №[ЕГН]/01.09.2022г., договор за покупко-продажба на МПС, свидетелство за регистрация на автомобила.

На основание чл. 70, т. 1, т.4 от ЗДДС ревизиращите са приели, че „Кави Х.“ – ЕООД няма право на приспадане на данъчен кредит за покупка на автомобила, тъй като МПС попада в определението за лек автомобил, разписано в §1, т.18 от ДР на ЗДДС. Като допълнителен аргумент органите по приходите се позовават на извършена проверка по прихващане и възстановяване на ДДС за периода м.09. – м.11.2022г., в хода на която е изготвена покана по чл.103 от ДОПК във връзка с която задълженото лице е извършило корекция на подадената от него справка – декларация, че процесната доставка е без право на данъчен кредит. Впоследствие през м.02.2023г. „Кави Х.“ – ЕООД отново претендира възстановяване на ДДС по същата фактура, като я отразява в дневника си за покупки.

Органите по приходите са приели, че на „Кави Х.“ – ЕООД, на основание чл. 70, т. 1, т.5 от ЗДДС, не следва да се признае и право на приспадане на данъчен кредит в размер на 103,38 лева за покупка на гориво по фактури, издадени от „Еко България“

ЕАД, „Интерспийд“ ЕООД, „Лукойл България“ ЕООД и „Кристал 2000“ ЕООД. РА е оспорен по реда на чл. 152 и следващите от ДОПК пред директора на ДОДОП – София, във връзка с която е постановено Решение № 377/25.03.2024г., с което е потвърден.

РА е оспорен по съдебен ред с жалба вх. № 53-04-243/16.04.2024г., подадена чрез ДОДОП – София до АССГ. Жалбата е депозирана в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК, от активно процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване акт и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване, с оглед на което, съдът приема, че правото на жалба е надлежно упражнено и депозираната жалба като редовна и допустима подлежи на разглеждане по същество.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи по съществуващия на правния спор:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на РА включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Съдът, въз основа на приложените по делото доказателства, констатира, че обжалваният РА е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 ДОПК, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия и в предвидената форма, съгласно чл. 119 и чл. 120 ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. По административната преписка е приложен РД и предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

Обжалваният РА е постановен при спазване на материалния закон.

Правният спор се свежда до това дали е право на данъчен кредит по процесните фактури, издадени от доставчиците „Карс БГ 11“ ЕООД, „Еко България“ ЕАД, „Интерспийд“ ЕООД, „Лукойл България“ ЕООД и „Кристал 2000“ ЕООД. Същите са свързани с покупка лек автомобил и гориво за същия.

Страните не спорят по факта, че процесният автомобил е лек според легалната дефиниция на § 1, т. 18 от ДР на ЗДДС: "лек автомобил" е автомобил, в който броят на местата за сядане без мястото на водача не превишава 5; Не е лек автомобил автомобил, който е предназначен за превоз на товари, или лек автомобил, който има трайно вградено допълнително техническо оборудване за целите на извършваната дейност от регистрираното лице.

Приложените от ревизиращите материалноправни разпоредби на чл. 70, ал. 1, т. 4 и т. 5 от ЗДДС предвиждат, че не е налице правото на приспадане на данъчен кредит, когато е придобит, внесен или е нает лек автомобил; както и когато стоките или услугите са свързани с поддръжката, ремонта, подобрението или експлоатацията на такова превозно средство. В тях е дадено правилото на закона, изключващо доставката на лек автомобил и на гориво за него от обхвата на доставките с право на данъчен кредит.

Същевременно разпоредбите на чл. 70, ал. 2, т.1-т.5 от ЗДДС предвиждат дерогация на правилото по ал. 1, т. 4 и 5, когато: 1. превозните средства по ал. 1, т. 4 се използват единствено за транспортни и охранителни услуги, таксиметрови превози, отдаване

под наем, куриерски услуги или подготовка на водачи на моторни превозни средства, включително при последващата им продажба; 2. превозните средства по ал. 1, т. 4 са предназначени единствено за препродажба (търговски наличности); 3. стоките или услугите са предназначени единствено за препродажба (търговски наличности), включително след преработка; 4. стоките или услугите са свързани с поддръжката, ремонта, подобрието или експлоатацията на превозните средства по т. 1; 5. превозните средства по ал. 1, т. 4 и стоките или услугите по ал. 1, т. 5 се използват и за дейности, различни от посочените в т. 1 - 4, в случаите, когато една или повече от изброените в т. 1 - 4 дейности са основна дейност за лицето; в тези случаи правото на приспадане на данъчен кредит е налице от началото на месеца, следващ месеца, за който е изпълнено изискването за основна дейност.

Твърденията на жалбоподателя са, че спорният автомобил се използва изключително и само за основната му дейност, която е свързана с туристически услуги като туроператор и туристически агент, в това число услуги по настаняване, транспортни услуги с лек автомобил и застрахователни услуги. Следователно твърденията са, че лекият автомобил се използва единствено за транспортни услуги.

Съгласно разпоредбата на чл. 154 ГПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК, всяка страна е длъжна да докаже фактите, на които основава своите искания, т. е. данъчнозадълженото лице, което черпи права от претендираното право на приспадане на данъчен кредит, следва да установи реалното осъществяване на доставките и използването на техния предмет за целите на облагаемата си дейност. Доказателствената тежест на лицето, претендиращо право на приспадане на данъчен кредит, е да докаже при условията на пълно насрещно доказване, че са налице законоустановените предпоставки за признаване на твърдяното от него материално право.

Съдът намира, че жалбоподателят не се справи с доказателствената тежест и не доказва претендираното от него и отречено от ревизията право. По делото не са ангажирани убедителни доказателства в подкрепа истинността на конкретното фактическо твърдение относно реалното извършване на транспортна дейност с процесния автомобил.

За да откажат претендираното от жалбоподателя право на данъчен кредит по спорните фактури, органите по приходите са приели, че няма доказателства, които да установяват наличието на изключенията по чл. 70, ал. 2, т. 1- т. 5 ЗДДС. В съдебното производство жалбоподателят също не доказва това ключово за спора обстоятелство. При липсата на убедителни доказателства в този смисъл съдът не приема за доказано извършването на визираните в закона дейности. Нито в ревизионното производство, нито в хода на съдебното производство са ангажирани убедителни доказателства в подкрепа истинността на фактическите твърдения на жалбоподателя.

Съдът намира за неотнормимо към решаването на настоящия спор позоваването от страна на жалбоподателя на Решение на СЕС по дело С- 118/11г. поради липса на сходство с фактическия състав, при който е постановеното въпросното решение, тъй като тълкуванията в него се отнасят за два автомобила по договор за наем и договор за лизинг, за които не се твърди, че са леки.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че РА е правилен и законосъобразен в частта на установените допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 7 103,38 лв., на основание чл. 70, т. 1, т.4 и т.5 от ЗДДС. С оглед на горното, жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото, основателна се явява претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, каквото следва да бъде определено съгласно чл.161, ал.1 от ДОПК в размер на 1010,34 лева съобразно чл.7, ал.2, т.2 вр. с чл.8, ал.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения /при материален интерес от 7 103,38 лева/.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата от „Кави холидейз“ – ЕООД – [населено място], представлявано от управителя С. Б. И. чрез адвокат Н. Г. срещу Ревизионен акт № Р-22220423003521-091-001/06.12.2023г., потвърден с Решение № 377/25.03.2024г. на Директор на Дирекция "ОДОП" София, с който са установени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 7 103,38 лв.

ОСЪЖДА „Кави холидейз“ – ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], представлявано от управителя С. Б. И. да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" - [населено място] при ЦУ на НАП сумата от 1010,34 /хиляда и десет/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: